

BOLETÍN OFICIAL DEL ESTADO

ANY CCCXLIII • DISSABTE 1 DE NOVEMBRE DE 2003 • SUPLEMENT NÚM. 21 EN LLENGUA CATALANA

FASCICLE SEGON

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS

19002 *DECLARACIÓ d'aplicació provisional del Conveni d'assistència judicial en matèria penal entre els estats membres de la Unió Europea, fet a Brussel·les el 29 de maig de 2000. («BOE» 247, de 15-10-2003.)*

DECLARACIÓ

«De conformitat amb l'apartat 5 de l'article 27, Espanya declara que, fins que entri en vigor, el Conveni és aplicable pel que fa a ella mateixa, en les seves relacions amb els estats membres que hagin formulat la mateixa Declaració, a partir dels noranta dies de la data del dipòsit d'aquesta Declaració.»

MINISTERIO
DE LA PRESIDENCIA

**CONVENI SUBSCRIT PEL CONSELL DE CONFORMITAT
AMB L'ARTICLE 34 DEL TRACTAT DE LA UNIÓ EUROPEA,
RELATIU A L'ASSISTÈNCIA JUDICIAL EN MATÈRIA
PENAL ENTRE ELS ESTATS MEMBRES DE LA UNIÓ
EUROPEA**

Les altes parts contractants d'aquest Conveni, estats membres de la Unió Europea,

Remetent-se a l'Acte del Consell pel qual se subscriu el Conveni relatiu a l'assistència judicial en matèria penal entre els estats membres de la Unió Europea.

Amb la voluntat de millorar la cooperació judicial en matèria penal entre els estats membres de la Unió, sense perjudici de les normes que protegeixen les llibertats individuals,

Assenyalant l'interès comú dels estats membres d'assegurar que l'assistència judicial entre aquest es dugui a terme amb rapidesa i eficàcia i de manera compatible amb els principis fonamentals dels seus drets interns respectius, respectant els drets individuals i els principis que conté el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals, signat a Roma el 4 de novembre de 1950,

Expressant la seva confiança en l'estructura i el funcionament dels seus sistemes jurídics respectius i en la capacitat de tots els estats membres per garantir un judici just,

Decidides a complementar el Conveni europeu d'assistència judicial en matèria penal de 20 d'abril de 1959 i altres convenis vigents en aquest àmbit, mitjançant un Conveni de la Unió Europea,

Reconeixent que continuen sent aplicables les disposicions que contenen els convenis esmentats per a totes les qüestions que no preveu aquest Conveni,

Atès que els estats membres concedeixen importància a l'enfortiment de la cooperació judicial, i apliquen simultàniament el principi de proporcionalitat,

Recordant que aquest Conveni regula l'assistència judicial en matèria penal, basada en els principis del Conveni de 20 d'abril de 1959;

Atès, no obstant això, que l'article 20 d'aquest Conveni preveu situacions específiques referides a la intervenció de telecomunicacions, sense que això tingui cap implicació respecte d'altres situacions d'aquest tipus excloses de l'àmbit d'aplicació del Conveni;

Atès que els principis generals de dret internacional s'apliquen a les situacions que no preveu aquest Conveni;

Reconeixent que aquest Conveni no afecta l'exercici de les responsabilitats que competeixen als estats membres en relació amb el manteniment de l'ordre públic i la salvaguarda de la seguretat interior, i que, de conformitat amb l'article 33 del Tractat de la Unió Europea, correspon a cada un dels estats membres determinar en quines condicions ha de mantenir l'ordre públic i protegir la seguretat interior,

Han convingut:

TÍTOL I

Disposicions generals

Article 1. Relació amb altres convenis d'assistència judicial.

1. Aquest Conveni té per objecte completar les disposicions i facilitar l'aplicació entre els estats membres de la Unió Europea:

a) del Conveni europeu d'assistència judicial en matèria penal de 20 d'abril de 1959 (anomenat en endavant Conveni europeu d'assistència judicial).

b) del Protocol addicional al Conveni europeu d'assistència judicial, de 17 de març de 1978.

c) de les disposicions sobre assistència judicial en matèria penal del Conveni de 19 de juny de 1990, d'aplicació de l'Acord de Schengen de 14 de juny de 1985 relatiu a la supressió gradual dels controls a les fronteres comunes (anomenat en endavant Conveni d'aplicació de Schengen), que no quedin derogades en virtut de l'apartat 2 de l'article 2.d) del capítol 2 del Tractat d'extradició i d'assistència judicial en matèria penal entre el Regne de Bèlgica, el Gran Ducat de Luxemburg i el Regne dels Països Baixos, de 27 de juny de 1962, modificat pel Protocol d'11 de maig de 1974 (anomenat en endavant Tractat Benelux), en el marc de les relacions entre els estats membres de la Unió Econòmica Benelux.

2. Aquest Conveni no afecta l'aplicació de disposicions més favorables d'acords bilaterals o multilaterals entre estats membres, ni, com estableix l'apartat 4 de l'article 26 del Conveni europeu d'assistència judicial, l'aplicació de disposicions relatives a l'assistència judicial en matèria penal convingudes sobre la base d'una legislació uniforme o d'un règim especial que estableixi l'aplicació recíproca de mesures d'assistència judicial en els seus territoris respectius.

Article 2. Disposicions relacionades amb el cabal de Schengen.

1. Les disposicions dels articles 3, 5, 6, 7, 12 i 23, i, en la mesura pertinent als efectes de l'article 12, les dels articles 15 i 16, i, en la mesura pertinent als efectes dels articles esmentats, les de l'article 1, constitueixen mesures que modifiquen o despleguen les disposicions a què es refereix l'annex A de l'Acord fet pel Consell de la Unió Europea amb la República d'Islàndia i el Regne de Noruega sobre l'associació d'aquests dos estats a l'execució, l'aplicació i el desplegament del cabal de Schengen (1).

2. Queden derogades les disposicions de la lletra a) de l'article 49 i dels articles 52, 53 i 73 del Conveni d'aplicació de Schengen.

Article 3. Procediments en què també s'ha de prestar assistència judicial.

1. També s'ha de prestar assistència judicial en procediments incoats per autoritats administratives per fets que d'acord amb el dret intern de l'estat membre requeridor o de l'estat membre requerit, o de tots dos, siguin punibles com a infraccions de disposicions legals, quan la decisió de les autoritats esmentades pugui ser objecte de recurs davant un òrgan judicial competent, en particular en matèria penal.

2. També s'ha de prestar assistència judicial en el cas de procediments penals i dels procediments a què fa referència l'apartat 1, relatius a fets o infraccions pels quals en l'Estat membre requeridor pugui ser considerada responsable una persona jurídica.

Article 4. Tràmits i procediments per a l'execució de les sol·licituds d'assistència judicial.

1. En els casos en què es concedeixi l'assistència judicial, l'Estat membre requerit ha d'observar els tràmits i procediments que indica expressament l'Estat membre requeridor, llevat que hi hagi una disposició contrària d'aquest Conveni i sempre que els tràmits i procediments esmentats no siguin contraris als principis fonamentals del dret de l'Estat membre requerit.

(1) DO L 176 de 10 de juliol de 1999, pàg. 36.

2. L'Estat membre requerit ha d'executar la sol·licitud d'assistència com més aviat millor tenint en compte en la mesura que sigui possible els terminis procedimentals i d'una altra índole que ha indicat l'Estat membre requeridor. L'Estat membre requeridor ha d'explicar les raons dels terminis esmentats.

3. Si la sol·licitud no es pot executar, o no es pot executar del tot segons els requisits de l'Estat membre requeridor, les autoritats de l'Estat membre requerit n'han d'informar sense demora les autoritats de l'Estat membre requeridor, i indicar les condicions en les quals es podria executar la sol·licitud. Les autoritats dels estats membres requeridor i requerit poden acordar posteriorment el curs que s'ha de donar a la sol·licitud, i condicionar-lo, si s'escau, al compliment de les condicions esmentades.

4. Si es preveu que no es pot complir el termini que estableix l'Estat membre requeridor per a l'execució de la sol·licitud, i quan les raons a què es refereix la segona frase de l'apartat 2 indiquin concretament que qualsevol retard suposa un perjudici greu per als procediments seguits en l'Estat membre requeridor, les autoritats de l'Estat membre requerit han d'indicar sense demora el temps que consideren necessari per a l'execució de la sol·licitud. Les autoritats de l'Estat membre requeridor han d'indicar sense demora si la sol·licitud es manté de tota manera. Les autoritats dels estats membres requeridor i requerit poden acordar posteriorment el curs que s'ha de donar a la sol·licitud.

Article 5. *Tramesa i notificació de documents processals.*

1. Cada un dels estats membres ha d'enviar directament per correu a les persones que es trobin en el territori d'un altre Estat membre els documents processals adreçats a elles.

2. La tramesa de documents processals es pot efectuar per mediació de les autoritats competents de l'Estat membre requerit únicament en cas que:

a) El domicili de la persona a la qual va adreçat un document sigui desconegut o incert.

b) El dret processal pertinent de l'Estat membre requeridor exigeixi una prova que el document ha estat notificat al destinatari diferent de la que es pugui obtenir per correu.

c) No hagi estat possible lliurar el document per correu.

d) L'Estat membre requeridor tingui raons justificades per creure que la tramesa per correu ha de resultar ineficax o inadequada.

3. Quan hi hagi raons per pensar que el destinatari no comprèn la llengua en la qual està redactat el document, aquest document, o almenys els passatges més importants, s'ha de traduir a la llengua, o a una de les llengües, de l'Estat membre en el territori del qual es trobi el destinatari. Si l'autoritat que remet el document processal sap que el destinatari només comprèn una altra llengua, cal traduir el document, o almenys els seus passatges més importants, a aquesta altra llengua.

4. Qualsevol document processal ha d'anar acompanyat d'una nota que indiqui que el destinatari pot demanar a l'autoritat que hagi expedit el document o a altres autoritats d'aquest Estat membre informació sobre els seus drets i les seves obligacions respecte al document. L'apartat 3 s'ha d'aplicar així mateix a la nota esmentada.

5. Aquest article no afecta l'aplicació dels articles 8, 9 i 12 del Conveni europeu d'assistència judicial ni els articles 32, 34 i 35 del Tractat Benelux.

Article 6. *Transmissió de sol·licituds d'assistència judicial.*

1. Les sol·licituds d'assistència judicial, així com els intercanvis espontanis d'informació a què fa referència l'article 7, s'han d'efectuar per escrit, o per qualsevol dels mitjans que puguin deixar constància escrita en condicions que permetin a l'Estat membre receptor establir-ne l'autenticitat. Aquestes sol·licituds s'han d'efectuar directament entre les autoritats judicials que tinguin competència jurisdiccional per formular-les i executar-les, i s'han de respondre de la mateixa manera, llevat que aquest article disposi el contrari.

Qualsevol denúncia cursada per un Estat membre l'objecte de la qual sigui incoar un procés davant els tribunals d'un altre Estat membre d'acord amb el que disposen l'article 21 del Conveni europeu d'assistència judicial i l'article 42 del Tractat Benelux es pot transmetre mitjançant una comunicació directa entre les autoritats judicials competents.

2. L'apartat 1 s'entén sense perjudici de la facultat de tramesa de les sol·licituds i de les respostes en casos particulars:

a) D'una autoritat central d'un Estat membre a una autoritat central d'un altre Estat membre.

b) D'una autoritat judicial d'un Estat membre a una autoritat central d'un altre Estat membre.

3. No obstant el que disposa l'apartat 1, en efectuar la notificació que preveu l'apartat 2 de l'article 27, el Regne Unit i Irlanda poden declarar que les sol·licituds i comunicacions que se'ls remetin d'acord amb el que especifica la declaració s'han d'enviar a través de la seva autoritat central. Aquests estats membres poden limitar l'abast d'aquesta declaració en qualsevol moment, mitjançant una altra declaració, per donar més efecte a l'apartat 1. Ho han de fer quan entrin en vigor per a aquests estats les disposicions sobre assistència judicial del Conveni d'aplicació de Schengen.

Qualsevol dels estats membres pot aplicar el principi de reciprocitat en relació amb les declaracions esmentades.

4. En cas d'urgència, les sol·licituds d'assistència judicial es poden transmetre per conducte de l'Organització Internacional de Policia Criminal (Interpol) o de qualsevol òrgan competent segons les disposicions adoptades en virtut del Tractat de la Unió Europea.

5. Per a les sol·licituds en virtut dels articles 12, 13 o 14, quan l'autoritat competent en un Estat membre sigui una autoritat judicial o una autoritat central i en l'altre Estat membre ho sigui una autoritat policial o duanera, les sol·licituds i les seves respostes es poden cursar directament entre les autoritats. En aquests contactes és aplicable l'apartat 4.

6. Respecte de les sol·licituds d'assistència judicial relacionades amb els procediments que esmenta l'apartat 1 de l'article 3, quan l'autoritat competent en un Estat membre sigui una autoritat judicial o una autoritat central i en l'altre Estat membre ho sigui una autoritat administrativa, les sol·licituds i les seves respostes es poden cursar directament entre aquestes autoritats.

7. En efectuar la notificació que preveu l'apartat 2 de l'article 27, qualsevol Estat membre pot declarar que no està vinculat per la primera frase de l'apartat 5 o per l'apartat 6 d'aquest article, o per tots dos, o que les disposicions esmentades només s'han d'aplicar en determinades condicions que s'han d'especificar. La dita declaració es pot retirar o modificar en qualsevol moment.

8. Les sol·licituds i comunicacions següents s'han de cursar per mitjà de les autoritats centrals dels estats membres:

a) les sol·licituds de trasllat temporal o de trànsit de detinguts que preveuen l'article 9 d'aquest Conveni,

l'article 11 del Conveni europeu d'assistència judicial i l'article 33 del Tractat Benelux

b) les comunicacions relatives a la informació sobre condemnes judicials que preveuen l'article 22 del Conveni europeu d'assistència judicial i l'article 43 del Tractat Benelux. No obstant això, les sollicituds de còpies de les condemnes i mesures que preveu l'article 4 del Protocol addicional del Conveni europeu d'assistència judicial es poden dirigir directament a les autoritats competents.

Article 7. *Intercanvi espontani d'informació.*

1. Amb les limitacions que imposa el dret intern, les autoritats competents dels estats membres poden intercanviar informació, sense que calgui cap sol·licitud per fer-ho, sobre infraccions penals i infraccions de disposicions legals de conformitat amb el que preveu l'apartat 1 de l'article 3, la persecució o penalització de les quals en el moment del subministrament de la dita informació entri en l'àmbit de competències de l'autoritat receptora.

2. L'autoritat que proporcioni la informació pot imposar condicions a la utilització de la informació per l'autoritat receptora, de conformitat amb el seu dret intern.

3. L'autoritat receptora està obligada a respectar aquestes condicions.

TÍTOL II

Sol·licituds de determinades formes específiques d'assistència judicial

Article 8. *Restitució.*

1. A petició de l'Estat membre requeridor i sense perjudici dels drets de tercers de bona fe, l'Estat membre requerit pot posar a disposició de l'Estat requeridor objectes obtinguts per mitjans il·lícits perquè es restitueixin al seu legítim propietari.

2. En aplicar els articles 3 i 6 del Conveni europeu d'assistència judicial i l'apartat 2 de l'article 24 i l'article 29 del Tractat Benelux, l'Estat membre requerit pot renunciar a la devolució d'objectes abans o després de lliurar-los a l'Estat membre requeridor, en cas que això pugui facilitar la restitució d'aquests al legítim propietari. No s'han de veure afectats els drets de tercers de bona fe.

3. En cas de renúncia abans del lliurament dels objectes a l'Estat membre requeridor, l'Estat membre requerit no ha de fer valer cap dret de garantia ni de cobrament en virtut de disposicions legals de caràcter fiscal o duaner en relació amb aquests objectes.

La renúncia a la qual es refereix l'apartat 2 s'ha d'entendre sense perjudici del dret de l'Estat membre requerit de reclamar drets o taxes al propietari legítim.

Article 9. *Trasllat temporal de detinguts amb finalitats d'investigació.*

1. Quan hi hagi un acord en aquest sentit entre les autoritats competents dels estats membres interessats, l'Estat membre que hagi sol·licitat una investigació per a la qual calgui la presència d'una persona detinguda en el seu propi territori la pot traslladar temporalment al territori de l'Estat membre en què s'hagi de dur a terme la investigació.

2. L'acord ha d'incloure el mode de trasllat temporal de la persona en qüestió i el termini en què aquesta ha de ser retornada al territori de l'Estat membre requeridor.

3. Quan es requereixi el consentiment de la persona en qüestió per al seu trasllat, s'ha de facilitar sense demora a l'Estat membre requerit una declaració original que reculli aquest consentiment o bé una còpia d'aquesta.

4. El temps de detenció en el territori de l'Estat membre requerit s'ha de deduir del període de privació de llibertat a què estigui sotmesa o hagi d'estar-ho la persona en qüestió en el territori de l'Estat membre requeridor.

5. És aplicable a aquest article, mutatis mutandis, el que disposen els apartats 2 i 3 de l'article 11 i els articles 12 i 20 del Conveni europeu d'assistència judicial.

6. En efectuar la notificació que preveu l'apartat 2 de l'article 27, qualsevol Estat membre pot declarar que per arribar a l'acord esmentat a l'apartat 1 d'aquest article s'ha de requerir el consentiment que preveu el seu apartat 3, o que en determinades circumstàncies, que s'han d'especificar en la declaració, s'ha de requerir el consentiment esmentat.

Article 10. *Audició per videoconferència.*

1. Quan una persona que es trobi en el territori d'un Estat membre hagi de ser oïda com a testimoni o perit per les autoritats judicials d'un altre Estat membre, aquest últim, en cas que no sigui oportú o possible que la persona a la qual s'hagi d'oïr comparegui personalment en el seu territori, pot sol·licitar que l'audició es faci per videoconferència, tal com estableixen els apartats 2 a 8.

2. L'Estat membre requerit ha d'autoritzar l'audició per videoconferència sempre que l'ús de la videoconferència no sigui contrari als principis fonamentals del seu dret nacional i que disposi de mitjans tècnics per dur a terme l'audició per videoconferència. Si l'Estat membre requerit no disposa dels mitjans tècnics necessaris per a una videoconferència, l'Estat membre requeridor els pot posar a la seva disposició amb l'acord mutu previ.

3. En les sol·licituds d'audició per videoconferència s'ha d'indicar, a més de la informació que esmenten l'article 14 del Conveni europeu d'assistència judicial i l'article 37 del Tractat Benelux, el motiu pel qual no és oportuna o possible la compareixença física del testimoni o perit i el nom de l'autoritat judicial i de les persones encarregades d'efectuar l'audició.

4. L'autoritat judicial de l'Estat membre requerit ha de citar a declarar la persona de què es tracti d'acord amb els procediments que estableix el seu dret nacional.

5. L'audició per videoconferència s'ha de regir per les normes següents:

a) durant l'audició hi ha de ser present una autoritat judicial de l'Estat requerit, assistida per un intèrpret quan sigui necessari i la dita autoritat, així mateix, ha de ser responsable d'identificar la persona que hagi estat oïda i ha de vetllar pel respecte dels principis fonamentals del dret intern de l'Estat membre requerit. Quan l'autoritat judicial de l'Estat membre requerit consideri que durant l'audició s'estan infringint els principis fonamentals del dret d'aquest Estat, ha d'adoptar immediatament les mesures necessàries per garantir la continuació de l'audició de conformitat amb els principis esmentats;

b) les autoritats competents dels estats membres requeridor i requerit han de convenir, quan sigui necessari, l'adopció de mesures per a la protecció de la persona que hagi de ser oïda;

c) l'audició l'ha d'efectuar directament l'autoritat judicial de l'Estat membre requeridor o sota la seva direcció, d'acord amb el seu dret intern;

d) a sol·licitud de l'Estat membre requeridor o de la persona que hagi de ser oïda, l'Estat membre requerit s'ha d'encarregar que la persona oïda estigui assistida d'un intèrpret, si és necessari;

e) la persona oïda té dret a al·legar la dispensa de declarar que tindria a l'empara de la legislació, bé de l'Estat membre requerit o bé de l'Estat membre requeridor.

6. Sense perjudici de les mesures acordades per a la protecció de les persones, finalitzada l'audició, l'au-

toritat judicial de l'Estat membre requerit ha d'estendre acta de la declaració, en què s'han d'indicar la data i el lloc de l'audició, la identitat de la persona oïda, la identitat i qualitat de qualssevol altres persones de l'Estat membre requerit que hagin participat en l'audició, les prestacions de jurament, si s'escau, i les condicions tècniques en les quals s'hagi pres la declaració. L'autoritat competent de l'Estat membre requerit ha de transmetre aquest document a l'autoritat competent de l'Estat membre requeridor.

7. Llevat que l'Estat membre requerit renunciï a la devolució total o parcial dels costos, l'Estat membre requeridor ha de tornar a l'Estat membre requerit les despeses d'establiment de la videoconnexió, els costos relacionats amb el servei de videoconnexió a l'Estat membre requerit, la retribució dels intèrprets que aquest subministri i les dietes de testimonis i perits, i també les seves despeses de viatge a l'Estat membre requerit.

8. Cada Estat membre ha de prendre les mesures necessàries per garantir que, en cas que els testimonis o perits que hagin de ser oïts en el seu territori d'acord amb el que disposa aquest article es neguin a prestar testimoni i estiguin sotmesos a l'obligació de testificar o no prestin testimoni veraç, se'ls apliqui el seu dret nacional de la mateixa manera que si l'audició s'hagués fet dins un procediment nacional.

9. Si ho consideren oportú, els estats membres també poden aplicar les disposicions d'aquest article a l'audició per videoconferència d'un acusat, quan sigui apropiat i amb l'acord de les seves autoritats judicials competents. En aquest cas, la decisió de mantenir la videoconferència i la forma en què aquesta es dugui a terme s'han de supeditar a l'acord dels estats membres de què es tracti, de conformitat amb el seu dret intern i amb els corresponents instruments internacionals, inclòs el Conveni europeu de 1950 per a la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

En efectuar la notificació que preveu l'apartat 2 de l'article 27, qualsevol Estat membre pot declarar que no té intenció d'aplicar el paràgraf primer. Aquesta declaració es pot retirar en qualsevol moment.

L'audició només es pot dur a terme amb el consentiment de la persona acusada. En un instrument jurídicament vinculant, el Consell ha d'adoptar les normes que siguin necessàries amb vista a la protecció dels drets dels acusats.

Article 11. *Audició per conferència telefònica.*

1. Quan una persona que es trobi en el territori d'un Estat membre hagi de ser oïda com a testimoni o perit per les autoritats judicials d'un altre Estat membre, aquest últim, quan així ho disposi el seu dret intern, pot sol·licitar l'ajuda del primer Estat membre perquè l'audició es faci per conferència telefònica, tal com estableixen els apartats 2 a 5.

2. L'audició d'un testimoni o perit només es pot fer per conferència telefònica amb el consentiment d'aquest respecte de l'ús d'aquest mètode.

3. L'Estat membre requerit ha d'autoritzar l'audició per conferència telefònica quan això no sigui contrari als principis fonamentals del seu dret intern.

4. A més de la informació que esmenten l'article 14 del Conveni europeu d'assistència judicial i l'article 37 del Tractat Benelux, en les sol·licituds d'audició per conferència telefònica s'ha d'indicar el nom de l'autoritat judicial i de les persones encarregades d'efectuar l'audició i una indicació que el testimoni o perit està disposat a participar-hi per mitjà de conferència telefònica.

5. Les modalitats pràctiques de l'audició s'han d'acordar entre els estats membres de què es tracti. En acordar-les, l'Estat membre requerit es compromet a:

- a) notificar al testimoni o al perit de què es tracti el moment i el lloc de l'audició;
- b) garantir la identificació del testimoni o del perit;
- c) comprovar que el testimoni o el perit consenten que l'audició es faci per conferència telefònica.

L'Estat membre requerit pot supeditar totalment o parcialment el seu acord a les disposicions pertinents dels apartats 5 i 8 de l'article 10. Llevat que hi hagi acord en contra, s'han d'aplicar mutatis mutandis les disposicions de l'apartat 7 de l'article 10.

Article 12. *Lliuraments vigilats.*

1. A petició d'un altre Estat membre, els estats membres s'han de comprometre a permetre en els seus territoris lliuraments vigilats en el marc d'investigacions penals respecte de fets delictius que puguin donar lloc a extradició.

2. La decisió relativa a la realització de lliuraments vigilats l'han de prendre en cada cas les autoritats competents de l'Estat membre requerit, en virtut del seu dret intern.

3. Els lliuraments vigilats s'han d'efectuar de conformitat amb els procediments vigents a l'Estat membre requerit. La competència d'actuació, així com la direcció i el control de les operacions han de recaure en les autoritats competents de l'Estat membre esmentat.

Article 13. *Equips conjunts d'investigació.*

1. Les autoritats competents de dos o més estats membres poden crear de comú acord un equip conjunt d'investigació, amb una finalitat determinada i per un període limitat que es pot ampliar amb el consentiment de totes les parts, per dur a terme investigacions penals en un dels estats membres o més que hagin creat l'equip. La composició de l'equip s'ha de determinar en el seu acord de constitució.

Es poden crear equips conjunts d'investigació, en particular, en els casos següents:

- a) quan la investigació d'infraccions penals en un Estat membre requereixi investigacions difícils que impliqui la mobilització de mitjans considerables i també afectin altres estats membres;
- b) quan diversos estats membres facin investigacions sobre infraccions penals que, a causa de les circumstàncies del cas, requereixin una actuació coordinada i concertada dels estats membres afectats.

Qualsevol dels estats membres afectats pot formular una sol·licitud de creació d'un equip conjunt d'investigació. L'equip s'ha de crear en un dels estats membres en què es prevegi efectuar la investigació.

2. Les sol·licituds de creació d'un equip conjunt d'investigació han d'incloure, a més de les indicacions que esmenten les disposicions pertinents de l'article 14 del Conveni europeu d'assistència judicial i de l'article 37 del Tractat Benelux, propostes de composició de l'equip.

3. L'equip conjunt d'investigació ha d'actuar en el territori dels estats membres que l'hagin creat, d'acord amb les condicions generals següents:

a) Ha de dirigir l'equip un representant de l'autoritat competent que participi en la investigació penal de l'Estat membre en què actuï l'equip. El cap de l'equip ha d'actuar dins els límits de les competències que tingui atribuïdes d'acord amb la legislació nacional.

b) L'equip ha d'actuar de conformitat amb la legislació de l'Estat membre en què estigui duent a terme les seves investigacions. Els membres de l'equip han de dur a terme la seva tasca sota la direcció de la persona a què es refereix la lletra a) anterior, tenint en compte les condicions que estableixen les seves pròpies autoritats en l'acord de constitució de l'equip.

c) L'Estat membre en que actua l'equip ha de prendre les disposicions organitzatives necessàries perquè l'equip pugui actuar.

4. A efectes d'aquest article, s'han de designar els membres de l'equip conjunt d'investigació procedents d'estats membres diferents de l'Estat membre en què actua l'equip com a destinats a l'equip.

5. Les persones destinades a l'equip conjunt d'investigació tenen dret a ser-hi presents quan es prenguin mesures d'investigació en l'Estat membre de l'actuació. No obstant això, per raons específiques i d'acord amb la legislació de l'Estat membre en què actua l'equip, el cap de l'equip pot decidir el contrari.

6. De conformitat amb la legislació de l'Estat membre en què actua l'equip conjunt d'investigació, el cap de l'equip pot encomanar a les persones que hi estan destinades l'execució de determinades mesures d'investigació, quan així ho aprovin les autoritats competents de l'Estat membre en el qual s'actua i de l'Estat membre que hagi enviat les persones esmentades.

7. Quan l'equip conjunt d'investigació necessiti que es prenguin mesures d'investigació en un dels estats membres que hagin creat l'equip, els membres destinats a aquest per aquest Estat membre poden demanar a les seves pròpies autoritats competents que prenguin aquestes mesures. Les mesures s'han d'examinar en l'Estat membre de què es tracti en les mateixes condicions que si fossin sol·licitades en el marc d'una investigació nacional.

8. Quan l'equip conjunt d'investigació necessiti l'ajuda d'un Estat membre que no hagi participat en la creació de l'equip o d'un tercer Estat, les autoritats competents de l'Estat en què actua l'equip poden formular la petició d'ajuda a les autoritats competents de l'altre Estat afectat, de conformitat amb els instruments o les disposicions aplicables.

9. Per a les finalitats de la investigació penal que estigui fent l'equip conjunt d'investigació, de conformitat amb el dret intern del seu país i dins els límits de les competències que tingui atribuïdes, qualsevol membre de l'equip li pot facilitar a aquest informació de què disposi l'Estat membre que l'hi hagi destinat.

10. La informació que obtingui legalment un membre d'un equip conjunt d'investigació o un membre que hi estigui destinat mentre formi part d'un equip conjunt d'investigació i a la qual no tinguin accés d'una altra manera les autoritats competents dels estats membres afectats es pot utilitzar per a les finalitats següents:

a) per a les finalitats per a les quals s'hagi creat l'equip;

b) condicionada a l'autorització prèvia de l'Estat membre en què s'hagi obtingut la informació, per descobrir, investigar i enjudiciar altres infraccions penals. L'autorització esmentada es pot denegar únicament en els casos en què aquesta utilització posi en perill les investigacions penals en l'Estat membre de què es tracti o en què aquest Estat membre pugui denegar l'assistència judicial;

c) per evitar una amenaça immediata i greu per a la seguretat pública, i sense perjudici del que disposa la lletra b), si ulteriorment s'inicia una investigació penal;

d) per a altres finalitats, sempre que hi hagin convingut els estats membres que van crear l'equip.

11. Les disposicions d'aquest article no poden afectar altres disposicions o acords existents sobre la creació o el funcionament d'equips conjunts d'investigació.

12. En la mesura que ho permetin la legislació dels estats membres interessats o les disposicions de qualsevol instrument jurídic aplicable entre aquest, es poden acordar les disposicions necessàries perquè les persones que no siguin representants de les autoritats competents

dels estats membres que hagin creat l'equip conjunt d'investigació puguin prendre part en les activitats de l'equip. Aquestes persones poden ser, per exemple, funcionaris d'organismes creats de conformitat amb el Tractat de la Unió Europea. Els drets conferits als membres de l'equip o destinats a aquest en virtut d'aquest article no s'han d'aplicar a aquestes persones, excepte quan així s'estableixi explícitament a l'acord.

Article 14. *Investigacions encobertes.*

1. L'Estat membre requeridor i l'Estat membre requerit poden convenir a col·laborar per a la realització d'investigacions d'activitats delictives per part d'agents que actuïn infiltrats o amb una identitat falsa (investigacions encobertes).

2. La decisió sobre la sol·licitud l'han de prendre en cada cas les autoritats competents de l'Estat membre requerit atenint-se al seu dret intern i als procediments nacionals. Els estats membres han d'acordar la durada de la investigació encoberta, les condicions concretes i el règim jurídic dels agents de què es tracti, atenint-se als seus respectius drets interns i procediments nacionals.

3. Les investigacions encobertes s'han de fer de conformitat amb el dret i els procediments de l'Estat membre en el territori del qual es duguin a terme. Els estats membres interessats han de col·laborar per garantir la preparació i supervisió de la investigació encoberta i l'adopció de mesures per a la seguretat dels agents que actuïn de manera encoberta o amb identitat falsa.

4. En efectuar la notificació que preveu l'apartat 2 de l'article 27, qualsevol Estat membre pot declarar que no està vinculat per aquest article. Aquesta declaració es pot retirar en qualsevol moment.

Article 15. *Responsabilitat penal en relació amb els funcionaris.*

Durant les operacions que preveuen els articles 12, 13 i 14, els funcionaris procedents d'un Estat membre que no sigui l'Estat membre en què es duu a terme l'operació s'han d'assimilar als funcionaris d'aquest últim Estat membre pel que fa a les infraccions que puguin sofrir o cometre.

Article 16. *Responsabilitat civil en relació amb els funcionaris.*

1. De conformitat amb els articles 12, 13 i 14, quan els funcionaris d'un Estat membre actuïn en un altre Estat membre, el primer Estat membre ha de ser responsable dels danys i perjudicis causats pels seus funcionaris en l'exercici de les seves cometes, d'acord amb el dret de l'Estat membre en el territori del qual estiguin actuant.

2. L'Estat membre en el territori del qual s'hagin causat els danys i perjudicis que preveu l'apartat 1 n'ha d'assumir la reparació en les condicions aplicables als danys i perjudicis causats pels seus propis funcionaris.

3. L'Estat membre els funcionaris del qual hagin causat danys i perjudicis a qualsevol persona en el territori d'un altre Estat membre ha de restituir íntegrament a aquest últim els imports que hagi abonat a les víctimes o als seus dretahvents.

4. Sense perjudici de l'exercici dels seus drets respecte de tercers, i sense perjudici del que disposa l'apartat 3, en el cas que preveu l'apartat 1 els estats membres han de renunciar a demanar a un altre Estat membre el reembossament de l'import dels danys i perjudicis que hagi sofert per la seva causa.

TÍTOL III

Intervenció de telecomunicacions

Article 17. *Autoritats competents per ordenar la intervenció de telecomunicacions.*

A efectes de l'aplicació del que disposen els articles 18, 19 i 20, s'entén per «autoritat competent» l'autoritat judicial o, quan les autoritats judicials no tinguin competències en l'àmbit que abasten aquests articles, una autoritat competent equivalent, especificada de conformitat amb la lletra e) de l'apartat 1 de l'article 24 i que actuï a efectes d'una investigació penal.

Article 18. *Sol·licituds d'intervenció de telecomunicacions.*

1. A efectes d'una investigació penal, de conformitat amb el que disposa el seu dret intern, una autoritat competent de l'Estat membre requeridor pot cursar a una autoritat competent de l'Estat membre requerit:

- a) una sol·licitud d'intervenció i transmissió immediata de telecomunicacions a l'Estat membre requeridor, o bé
- b) una sol·licitud d'intervenció, enregistrament i ulterior transmissió de l'enregistrament de la telecomunicació a l'Estat membre requeridor.

2. Les sol·licituds que preveu l'apartat 1 es poden cursar en relació amb la utilització de mitjans de telecomunicació per part de la persona objecte de la intervenció, sempre que la persona esmentada es trobi en:

- a) l'Estat membre requeridor, i aquest necessiti l'assistència tècnica de l'Estat membre requerit per intervenir les comunicacions de la persona esmentada;
- b) l'Estat membre requerit, sempre que les comunicacions de la persona esmentada puguin ser intervingudes en aquest Estat membre;
- c) un tercer Estat membre al qual s'hagi informat de conformitat amb la lletra a) de l'apartat 2 de l'article 20, i l'Estat membre requeridor necessiti l'assistència tècnica de l'Estat membre requerit per intervenir les comunicacions de la persona esmentada.

3. No obstant el que disposen l'article 14 del Conveni europeu d'assistència judicial i l'article 37 del Tractat Benelux, les sol·licituds de conformitat amb aquest article han d'incloure les dades següents:

- a) autoritat que formula la sol·licitud;
- b) confirmació que hi ha un manament o una ordre d'intervenció legal en relació amb una investigació penal;
- c) informació per identificar la persona objecte de la intervenció;
- d) conducta delictiva que s'investiga;
- e) durada que es vol de la intervenció;
- f) si és possible, dades tècniques suficients, en particular el número pertinent de connexió a la xarxa, a fi de garantir que es pugui executar la sol·licitud.

4. Quan es tracti d'una sol·licitud cursada en virtut del que disposa la lletra b) de l'apartat 2, la sol·licitud també ha d'incloure un resum dels fets. L'Estat membre requerit pot exigir qualsevol informació adicional que li permeti decidir si hauria adoptat la mesura sol·licitada en un cas nacional de característiques similars.

5. L'Estat membre requerit s'ha de comprometre a accedir a les sol·licituds que preveu la lletra a) de l'apartat 1:

- a) en el cas de les sol·licituds cursades de conformitat amb el que disposen les lletres a) i c) de l'apartat 2, quan se li faciliti la informació que indica l'apar-

tat 3. L'Estat membre requerit pot autoritzar la intervenció sense més formalitats;

b) en el cas de les sol·licituds cursades de conformitat amb el que disposa la lletra b) de l'apartat 2, quan se li faciliti la informació que indiquen els apartats 3 i 4 i a condició que hagi adoptat la mesura sol·licitada en un cas nacional de característiques similars. L'Estat membre requerit pot supeditar el seu consentiment a les condicions que s'haurien d'observar en un cas nacional de característiques similars.

6. Si no és possible la transmissió immediata, l'Estat membre requerit s'ha de comprometre a accedir a les sol·licituds que preveu la lletra b) de l'apartat 1 quan se li faciliti la informació que indiquen els apartats 3 i 4 i a condició que hagi adoptat la mesura sol·licitada en un cas nacional de característiques similars. L'Estat membre requerit pot supeditar el seu consentiment a les condicions que s'haurien d'observar en un cas nacional de característiques similars.

7. En efectuar la notificació que preveu l'apartat 2 de l'article 27, qualsevol Estat membre pot declarar que està subjecte a l'apartat 6 només quan no li sigui possible oferir la transmissió immediata. En aquest cas, els altres estats membres poden aplicar el principi de reciprocitat.

8. En cursar una sol·licitud d'acord amb la lletra b) de l'apartat 1, quan tingui raons concretes per fer-ho, l'Estat membre requeridor també pot sol·licitar una transcripció de l'enregistrament. L'Estat membre requerit ha d'estudiar aquestes sol·licituds d'acord amb el seu dret intern i els seus procediments nacionals.

9. L'Estat membre que rebí la informació facilitada d'acord amb el que disposen els apartats 3 i 4 ha de tractar aquesta informació com a confidencial d'acord amb el seu dret intern.

Article 19. *Intervenció de telecomunicacions en el territori nacional per mitjà de proveïdors de serveis.*

1. Els estats membres han de garantir que els sistemes de serveis de telecomunicacions que actuïn a través d'una passarella en el seu territori i als quals no es pugui accedir directament des d'un altre Estat membre a efectes d'intervenció legal de les comunicacions d'una persona que es trobi al territori d'aquest últim, es puguin fer accessibles directament per a la intervenció legal per part de l'Estat membre esmentat per mediació d'un proveïdor de serveis designat que es trobi en el territori d'aquest.

2. En el cas a què es refereix l'apartat 1, a efectes d'una investigació penal i de conformitat amb el que disposa el dret nacional aplicable, les autoritats competents d'un Estat membre tenen dret, sempre que la persona objecte de la intervenció es trobi en aquest Estat membre, a dur a terme la intervenció per mediació d'un proveïdor de serveis designat que es trobi en el seu territori, sense la participació de l'Estat membre en el qual estigui la passarella.

3. També s'ha d'aplicar l'apartat 2 quan la intervenció s'efectuï en virtut d'una sol·licitud presentada de conformitat amb la lletra b) de l'apartat 2 de l'article 18.

4. Cap disposició d'aquest article no pot impedir a un Estat membre formular a l'Estat membre en el territori del qual hi hagi la passarella una sol·licitud d'intervenció legal de telecomunicacions de conformitat amb l'article 18, en especial quan no hi hagi cap mitjancer a l'Estat membre requeridor.

Article 20. *Intervenció de telecomunicacions sense l'assistència tècnica d'un altre Estat membre.*

1. Sense perjudici dels principis generals del dret internacional ni del que disposa la lletra c) de l'apartat 2 de l'article 18, les obligacions que preveu aquest article

s'han d'aplicar a les ordres d'intervenció dictades o autoritzades per l'autoritat competent d'un Estat membre en el curs d'investigacions penals que es caracteritzin per ser investigacions consecutives a la comissió d'una infracció penal específica, incloses les temptatives que siguin tipificades com a delictes en la legislació nacional, a fi d'identificar i detenir, acusar, processar o dictar sentència sobre els responsables.

2. A efectes d'una investigació penal, quan l'autoritat competent d'un Estat membre (l'Estat membre que fa la intervenció) autoritzi la intervenció de telecomunicacions i s'utilitzi l'adreça de telecomunicacions de la persona que figura en l'ordre d'intervenció en el territori d'un altre Estat membre (l'Estat membre notificat) l'assistència tècnica del qual no es necessiti per dur a terme la dita intervenció, l'Estat membre que fa la intervenció ha d'informar l'Estat membre notificat de la intervenció:

a) abans de la intervenció, en els casos en què, en ordenar-la, ja estigui informat que la persona que n'és objecte es troba en el territori de l'Estat membre notificat;

b) en els altres casos, immediatament després de tenir coneixement que la persona objecte d'intervenció es troba en el territori de l'Estat membre notificat.

3. La informació que ha de notificar l'Estat membre que fa la intervenció ha d'incloure:

a) la indicació de l'autoritat que ordena la intervenció;

b) la confirmació que s'ha donat una ordre d'intervenció legal en relació amb una investigació penal;

c) la informació per identificar la persona objecte de la intervenció;

d) la indicació del delicte que s'investiga;

e) la durada prevista de la intervenció.

4. Quan un Estat membre rebí notificació en virtut dels apartats 2 i 3 s'ha d'aplicar el següent:

a) Una vegada rebuda la informació facilitada d'acord amb l'apartat 3, l'autoritat competent de l'Estat membre notificat ha de respondre sense demora, i com a màxim en un termini de 96 hores, a l'Estat membre que fa la intervenció, a fi de:

i) permetre que es dugui a terme o es prossegueixi la intervenció. L'Estat membre notificat pot supeditar el seu consentiment a qualsevol condició que s'hagi d'observar en un cas nacional de característiques similars;

ii) exigir que la intervenció no es dugui a terme o que s'hi posi terme quan sigui contrària al dret intern de l'Estat membre notificat, o pels motius que indica l'article 2 del Conveni europeu d'assistència judicial. Quan imposi aquest requisit, l'Estat membre notificat ha d'exposar per escrit els motius de la seva decisió;

iii) en els casos a què es refereix l'incís ii), exigir que el material intervingut mentre la persona objecte de la intervenció es trobava en el seu territori no es faci servir o només es pugui utilitzar en les condicions que aquest Estat membre especificui. L'Estat membre notificat ha d'informar l'Estat membre que fa la intervenció dels motius en què es fonamenten aquestes condicions;

iv) demanar una breu pròrroga —d'una durada màxima de 8 dies— del termini inicial de 96 hores, que s'ha d'acordar amb l'Estat membre que fa la intervenció, a fi de complir els procediments interns d'acord amb el seu dret nacional. L'Estat membre notificat ha de comunicar per escrit a l'Estat membre que fa la intervenció les condicions que, d'acord amb el seu dret nacional, justifiquen la sol·licitud de pròrroga del termini.

b) Fins que l'Estat membre notificat no hagi pres una decisió d'acord amb els incisos i) o ii) de la lletra a), l'Estat membre que fa la intervenció:

i) pot prosseguir la intervenció, i

ii) no pot fer servir el material intervingut, excepte:

en cas que hi hagi acord entre els estats membres interessats;

o a fi d'adoptar mesures urgents per evitar una amenaça immediata i greu per a la seguretat pública. S'ha d'informar l'Estat membre notificat de qualsevol utilització d'aquesta índole i dels motius que la justifiquen.

c) L'Estat membre notificat pot demanar un resum dels fets i qualsevol altra informació que li permeti determinar si s'hauria autoritzat la intervenció en un cas nacional de característiques similars. Una petició d'aquest tipus no ha d'afectar l'aplicació de la lletra b), tret que l'Estat membre notificat i l'Estat membre que fa la intervenció hagin acordat el contrari.

d) Els estats membres han d'adoptar les mesures necessàries perquè se'n pugui donar una resposta en el termini de 96 hores. Amb aquesta finalitat, han de designar punts de contacte que han de prestar servei les vint-i-quatre hores del dia, i els han d'incloure en les declaracions que formulin d'acord amb el que disposa la lletra e) de l'apartat 1 de l'article 24.

5. De conformitat amb el seu dret nacional, l'estat membre notificat ha de donar tractament confidencial a la informació facilitada en virtut de l'apartat 3.

6. Quan l'Estat membre que realitza la intervenció consideri que la informació que s'hagi de facilitar en virtut de l'apartat 3 és de caràcter particularment delicat, la pot transmetre a l'autoritat competent a través d'una autoritat determinada, en cas que així s'hagi acordat bilateralment entre els estats membres interessats.

7. Qualsevol Estat membre pot declarar, en efectuar la notificació que preveu l'apartat 2 de l'article 27, o en qualsevol moment posterior, que no cal facilitar-li informació sobre les intervencions que preveu aquest article.

Article 21. *Responsabilitat per les despeses dels operadors de telecomunicacions.*

Els costos en què hagin incorregut els operadors de telecomunicacions o els proveïdors de serveis per atendre les sol·licituds cursades d'acord amb l'article 18 han de ser a càrrec de l'Estat membre requeridor.

Article 22. *Acords bilaterals.*

Cap de les disposicions d'aquest títol ha de constituir un obstacle per a possibles acords bilaterals o multilaterals entre els estats membres, destinats a facilitar l'explotació de les possibilitats tècniques actuals i futures pel que fa a la intervenció legal de telecomunicacions.

TÍTOL IV

Article 23. *Protecció de dades de caràcter personal.*

1. Les dades de caràcter personal comunicades segons aquest Conveni les pot utilitzar l'Estat membre al qual s'hagin transmès:

a) per als procediments a què s'aplica aquest Conveni;

b) per a altres procediments judicials i administratius directament relacionats amb els procediments a què es refereix la lletra a);

c) per prevenir una amenaça immediata i greu per a la seguretat pública;

d) per a qualsevol altra finalitat, únicament amb l'autorització prèvia de l'Estat membre transmissor, llevat que l'Estat membre de què es tracti hagi obtingut el consentiment de la persona interessada.

2. Aquest article s'ha d'aplicar igualment a les dades personals que no hagin estat comunicades però que s'hagin obtingut d'una altra manera d'acord amb aquest Conveni.

3. Segons les circumstàncies de cada cas particular, l'Estat membre transmissor pot exigir a l'Estat membre al qual s'hagin transmès les dades de caràcter personal que faciliti la informació sobre la utilització que se n'hagi fet.

4. En els casos en què s'hagin imposat condicions a la utilització de les dades personals en aplicació de l'apartat 2 de l'article 7, la lletra b) de l'apartat 5 de l'article 18, l'apartat 6 de l'article 18 o l'apartat 4 de l'article 20, han de prevaldre aquestes condicions. En els casos en què no n'hi hagi, ha de ser aplicable aquest article.

5. El que disposa l'apartat 10 de l'article 13 preval sobre aquest article pel que fa a la informació obtinguda d'acord amb l'article 13.

6. Aquest article no s'ha d'aplicar a les dades personals obtingudes per un Estat membre d'acord amb aquest Conveni i que tinguin l'origen a l'Estat membre esmentat.

7. En signar el Conveni, Luxemburg pot declarar que, quan comuniqui dades de caràcter personal a un altre Estat membre d'acord amb aquest Conveni, s'ha d'aplicar el següent:

Sense perjudici de la lletra c) de l'apartat 1, en les circumstàncies d'un cas determinat, Luxemburg pot exigir que, llevat que l'Estat membre de què es tracti hagi obtingut el consentiment de la persona interessada, únicament es puguin utilitzar les dades de caràcter personal als efectes que preveuen les lletres a) i b) de l'apartat 1 amb l'autorització prèvia de Luxemburg respecte dels procediments per als quals Luxemburg hagi pogut denegar o limitar la transmissió o l'ús de les dades de caràcter personal d'acord amb les disposicions d'aquest Conveni o els instruments que esmenta l'article 1.

Si, en un cas determinat, Luxemburg denega la seva autorització arran d'una sol·licitud d'un Estat membre en aplicació del que disposa l'apartat 1, ha d'indicar per escrit les raons de la seva negativa.

TÍTOL V

Disposicions finals

Article 24. *Declaracions.*

1. En efectuar la notificació que preveu l'apartat 2 de l'article 27, cada Estat membre ha d'indicar en una declaració les autoritats que, a més de les que ja s'indiquen en el Conveni europeu d'assistència judicial i en el Tractat Benelux, han de ser competents per a l'aplicació d'aquest Conveni i per a l'aplicació entre els estats membres de les disposicions d'assistència judicial en matèria penal dels instruments que esmenta l'apartat 1 de l'article 1, incloent-hi, en particular:

a) si s'escau, les autoritats administratives competents a efectes del que disposa l'apartat 1 de l'article 3;

b) una o diverses autoritats centrals per a l'aplicació de l'article 6, així com les autoritats competents per conèixer de les sol·licituds que preveu l'apartat 8 de l'article 6;

c) si s'escau, les autoritats policials o duaneres competents a efectes de l'apartat 5 de l'article 6;

d) si s'escau, les autoritats administratives competents a efectes de l'apartat 6 de l'article 6;

e) l'autoritat o les autoritats competents a efectes de l'aplicació dels articles 18 i 19 i dels apartats 1 a 5 de l'article 20.

2. Les declaracions efectuades d'acord amb l'apartat 1 es poden modificar totalment o parcialment en qualsevol moment segons el mateix procediment.

Article 25. *Reserves.*

No es poden formular reserves respecte d'aquest Conveni, excepte les previstes expressament.

Article 26. *Aplicació territorial.*

L'aplicació d'aquest Conveni a Gibraltar té efecte en el moment de l'ampliació a Gibraltar del Conveni europeu d'assistència judicial.

El Regne Unit ha de notificar per escrit al president del Consell el moment en què vulgui aplicar aquest Conveni a les illes Anglonormandes i l'illa de Man, després de l'ampliació dels territoris esmentats del Conveni europeu d'assistència judicial. El Consell, per unanimitat de tots els seus membres, ha d'adoptar una decisió sobre aquesta sol·licitud.

Article 27. *Entrada en vigor.*

1. Aquest Conveni està subjecte a la seva adopció per part dels estats membres d'acord amb les seves respectives normes constitucionals.

2. Els estats membres han de notificar al secretari general del Consell de la Unió Europea la conclusió dels seus procediments constitucionals per a l'adopció d'aquest Conveni.

3. Aquest Conveni entra en vigor, per als vuit estats interessats, al cap de noranta dies de la data en què efectuï la notificació a la qual es refereix l'apartat 2 l'Estat, membre de la Unió Europea en el moment en què el Consell hagi adoptat l'Acte pel qual es formalitza aquest Conveni, que sigui el vuitè a complir el tràmit.

4. Qualsevol notificació efectuada per un Estat membre després de la recepció de la vuitena de les notificacions a què es refereix l'apartat 2 té com a efecte que, al cap de noranta dies de la notificació següent, aquest Conveni entri en vigor entre el dit Estat membre i els estats membres per als quals ja estava vigent.

5. Abans de l'entrada en vigor del Conveni d'acord amb l'apartat 3, qualsevol Estat membre pot declarar, en efectuar la notificació que preveu l'apartat 2 o en qualsevol moment posterior, que aplicarà aquest Conveni en les seves relacions amb els estats membres que hagin fet la mateixa declaració. Les declaracions esmentades tenen efecte al cap de noranta dies de la data de dipòsit.

6. Aquest Conveni s'aplica a l'assistència judicial que s'hagi iniciat posteriorment a la data en què entri en vigor, és a dir, és aplicable en virtut de l'apartat 5, entre els estats membres interessats.

Article 28. *Adhesió de nous estats membres.*

1. Aquest Conveni resta obert a l'adhesió de qualsevol Estat que es converteixi en membre de la Unió Europea.

2. El text d'aquest Conveni a la llengua de l'Estat que s'hi adhereixi, elaborat pel Consell de la Unió Europea, ha de ser autèntic.

3. Els instruments d'adhesió s'han de dipositar davant el dipositari.

4. Aquest Conveni entra en vigor, respecte a cada Estat que s'hi adhereixi, noranta dies després de la data del dipòsit del seu instrument d'adhesió, o en la data d'entrada en vigor del Conveni si aquest no ha entrat

encara en vigor al terme del període de noranta dies esmentat.

5. En cas que aquest Conveni encara no hagi entrat en vigor en el moment en què els nous estats membres dipositin els seus instruments d'adhesió, ha de ser aplicable als nous estats membres l'apartat 5 de l'article 27.

Article 29. *Entrada en vigor per a Islàndia i Noruega.*

1. Sense perjudici de l'article 8 de l'Acord fet pel Consell de la Unió Europea amb la República d'Islàndia i el Regne de Noruega sobre l'associació d'aquests dos estats a l'execució, l'aplicació i el desplegament del cabal de Schengen (l'«Acord d'associació»), les disposicions a què es refereix l'apartat 1 de l'article 2 entren en vigor respecte a Islàndia i Noruega al cap de 90 dies de la recepció, pel Consell i la Comissió, de la informació transmesa de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 8 de l'Acord d'associació i relativa al compliment de totes les seves normes constitucionals, en les seves relacions mútues amb qualsevol Estat membre per al qual aquest Conveni ja hagi entrat en vigor d'acord amb els apartats 3 o 4 de l'article 27.

2. L'entrada en vigor d'aquest Conveni per a un Estat membre després de la data d'entrada en vigor de les disposicions a què es refereix l'apartat 1 de l'article 2 respecte d'Islàndia i Noruega també ha de fer aplicables aquestes disposicions a les relacions mútues entre aquest Estat membre i Islàndia i Noruega.

3. Les disposicions a què es refereix l'apartat 1 de l'article 2 no vinculen en cap cas Islàndia i Noruega abans de la data que es fixi de conformitat amb l'apartat 4 de l'article 15 de l'Acord d'associació.

4. Sense perjudici dels apartats 1, 2 i 3, les disposicions a què es refereix l'apartat 1 de l'article 2 han d'entrar finalment en vigor respecte d'Islàndia i Noruega a tot estirar en la data en què aquest Conveni entri en vigor en el quinzè Estat que sigui membre de la Unió Europea en el moment de l'adopció pel Consell de l'Acte pel qual es formalitza aquest Conveni.

Article 30. *Dipositari.*

1. El dipositari d'aquest Conveni és el secretari general del Consell de la Unió Europea.

2. El dipositari ha de publicar en el «Diari Oficial de les Comunitats Europees» l'estat de les adopcions i de les adhesions, les declaracions i les reserves, així com qualsevol altra notificació relativa a aquest Conveni.

Fet a Brussel·les el vint-i-nou de maig de l'any dos mil, en un sol exemplar, en les llengües alemanya, anglesa, danesa, espanyola, finesa, francesa, grega, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa i sueca; tots els textos són igualment autèntics, i l'exemplar es diposita als arxius de la Secretaria General del Consell de la Unió Europea. El secretari general n'ha de remetre una còpia certificada a cada Estat membre.

DECLARACIONS

Declaració del Consell sobre l'apartat 9 de l'article 10

«A l'hora de decidir l'adopció d'un instrument segons el que preveu l'apartat 9 de l'article 10, el Consell ha de respectar les obligacions dels estats membres d'acord amb el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans.»

Declaració del Regne Unit sobre l'article 20

Aquesta declaració és part integrant i convinguda del Conveni:

«Al Regne Unit, l'article 20 s'aplica en relació amb les ordres d'intervenció dictades pel ministre als serveis de policia o a l'Administració de duanes i impostos especials (HM Customs and Excise) quan, d'acord amb la legislació nacional sobre intervenció de comunicacions, l'objectiu declarat de l'ordre sigui el descobriment de delictes greus. S'aplica també a les ordres dictades als serveis de seguretat quan, d'acord amb la legislació nacional, aquests actuïn en suport d'una investigació que presenti les característiques que descriu l'apartat 1 de l'article 20.»

Estats que han efectuat la declaració d'aplicació provisional

Portugal: 5-11-2001.

Espanya: 9-7-2003.

Declaracions d'Espanya:

A l'empara de l'article 24.1.b), Espanya designa com a autoritat central, d'acord amb el que preveu l'apartat 2 de l'article 6, el Ministeri de Justícia (Direcció General de Política Legislativa i Cooperació Jurídica Internacional).

A l'empara de l'article 24.1.e) i als efectes de l'article 18 i 20, l'autoritat competent és l'Audiència Nacional quan Espanya actuï com a Estat requerit. Pel que fa a l'apartat 4 de l'article 20 sobre la designació de punts de contacte que prestin serveis les 24 hores del dia, els punts de contacte d'Espanya han de ser els jutjats d'instrucció i els jutjats centrals d'instrucció de guàrdia.

Declaracions de Portugal:

La República Portuguesa declara, en virtut de l'apartat 1 de l'article 24 del Conveni esmentat a l'article precedent, que s'ha d'entendre com a autoritats competents:

a) als efectes de l'apartat 1 de l'article 3, totes les autoritats administratives la competència de les quals estigui determinada per la llei portuguesa;

b) als efectes de l'aplicació de l'article 6 del Conveni, inclòs l'apartat 8, el fiscal general de la República com a autoritat central, o la policia judicial, pel que fa a la transmissió de les sol·licituds formulades en virtut dels articles 12, 13 i 14 del Conveni;

c) als efectes de l'aplicació de l'article 12 del Conveni, el ministeri públic.

La República Portuguesa, en virtut del punt d) de l'apartat 4 de l'article 20, als efectes dels articles 18, 19 i 20 del Conveni, designa com a punt de contacte la policia judicial, per mitjà del Departament Central de Cooperació Internacional (DCCI).

De conformitat amb l'apartat 7 de l'article 6 del Conveni, la República Portuguesa declara que, en virtut dels apartats 5 i 6 d'aquest article, les sol·licituds formulades han de ser transmeses al fiscal general de la República quan la República Portuguesa sigui l'Estat requerit; conforme amb aquestes mateixes disposicions, també declara que, quan la República Portuguesa sigui l'Estat requeridor, poden formular la sol·licitud les autoritats administratives portugueses a les quals la llei portuguesa atribueixi competència.

La República Portuguesa, en virtut de l'apartat 7 de l'article 18 del Conveni, només queda vinculada per l'apartat 6 de l'article esmentat en el cas en què les autoritats portugueses no estiguin en condicions de garantir una transmissió immediata.

La República Portuguesa, en virtut de l'apartat 5 de l'article 27 del Conveni, i amb les finalitats d'aquesta disposició, aplica aquest Conveni en les seves relacions amb els altres estats membres que hagin efectuat la mateixa declaració.

Aquest Conveni s'aplica provisionalment entre Espanya i Portugal des del 6 d'octubre de 2003.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 23 de setembre de 2003.—El secretari general tècnic, Julio Núñez Montesinos.

MINISTERI D'HISENDA

19004 *CORRECCIÓ d'errades de l'Ordre HAC/2116/2003, de 22 de juliol, per la qual s'aproven el model 190 per al resum anual de retencions i ingressos a compte de l'impost sobre la renda de les persones físiques sobre rendiments del treball, de determinades activitats econòmiques, premis i determinades imputacions de renda, els dissenys físics i lògics per a la substitució dels fulls interiors del model esmentat per suports directament llegibles per ordinador, s'estableixen les condicions generals i el procediment per a la seva presentació telemàtica per Internet i es modifiquen les normes de presentació de determinats models de declaració. («BOE» 247, de 15-10-2003.)*

Havent observat errades a l'Ordre esmentada, es procedeix a fer-ne les oportunes rectificacions.

A la part corresponent al registre de tipus 2 de l'annex II de la disposició esmentada, publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 178, de 26 de juliol de 2003, i en el suplement en català número 17, de 16 d'agost de 2003, es procedeix a fer-ne les rectificacions oportunes referides a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 3381, posicions 223-228 del registre de tipus 2, on diu: «223-228 Alfanumèric FILLS I ALTRES DESCENDENTS», ha de dir: «223-228 Numèric FILLS I ALTRES DESCENDENTS».

A la pàgina 3382, posicions 229-240 del registre de tipus 2, on diu: «229-240 Alfanumèric FILLS I ALTRES DESCENDENTS DISCAPACITATS», ha de dir: «229-240 Numèric FILLS I ALTRES DESCENDENTS DISCAPACITATS».

A la pàgina 3382, posicions 241-244 del registre de tipus 2, on diu: «241-244 Alfanumèric ASCENDENTS», ha de dir: «241-244 Numèric ASCENDENTS».

A la pàgina 3383, posicions 245-250 del registre de tipus 2, on diu: «245-250 Alfanumèric ASCENDENTS DISCAPACITATS», ha de dir: «245-250 Numèric ASCENDENTS DISCAPACITATS».

MINISTERI D'EDUCACIÓ, CULTURA I ESPORT

19011 *REIAL DECRET 1255/2003, de 3 d'octubre, pel qual s'homologa el títol de diplomad en turisme, de l'Escola Universitària de Turisme i Lleure, de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona. («BOE» 247, de 15-10-2003.)*

La Universitat Rovira i Virgili de Tarragona ha aprovat el pla d'estudis dels ensenyaments que condueixen a l'obtenció del títol de diplomad en turisme, de caràcter

oficial i vàlida a tot el territori nacional, de l'Escola Universitària de Turisme i Lleure, la implantació del qual ha estat autoritzada per la Generalitat de Catalunya.

Acreditada l'homologació del pla d'estudis per part del Consell de Coordinació Universitària i el compliment dels requisits bàsics que preveu el Reial decret 557/1991, de 12 d'abril, sobre creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris, vigent en el que no s'oposi a la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, escau homologar el títol esmentat.

Aquesta homologació s'efectua d'acord amb el que estableixen l'apartat 4 de l'article 35 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, el Reial decret 604/1996, de 15 d'abril, pel qual s'estableixen el títol de diplomad en turisme i les directrius generals pròpies dels plans d'estudis conduents a l'obtenció d'aquest, i altres normes dictades en el seu desplegament.

En virtut d'això, a proposta de la ministra d'Educació, Cultura i Esport i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 3 d'octubre de 2003,

DISPOSO:

Article 1. *Objecte.*

1. S'homologa el títol de diplomad en turisme, de l'Escola Universitària de Turisme i Lleure, de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona, una vegada acreditada l'homologació del seu pla d'estudis per part del Consell de Coordinació Universitària i el compliment dels requisits bàsics que preveu el Reial decret 557/1991, de 12 d'abril, sobre creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris.

L'homologació del pla d'estudis a què s'ha fet referència en el paràgraf anterior ha estat publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» de 10 de juliol de 2003, per la Resolució del Rectorat de la Universitat de data 4 de juny de 2003.

2. La Generalitat de Catalunya pot autoritzar la impartició dels ensenyaments conduents a l'obtenció del títol homologat a l'apartat 1, i la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona pot procedir, en el seu moment, a l'expedició del títol corresponent.

Article 2. *Avaluació del desenvolupament efectiu dels ensenyaments.*

Als efectes del que disposen aquest Reial decret i els apartats 5 i, si s'escau, 6 de l'article 35 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, transcorregut el període d'implantació del pla d'estudis a què es refereix el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 1, la Universitat ha de sotmetre a avaluació de l'Agència Nacional d'Avaluació de la Qualitat i Acreditació el desenvolupament efectiu dels ensenyaments corresponents.

Article 3. *Expedició del títol.*

El títol al qual es refereix l'apartat 1 de l'article 1 l'expedeix el rector de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona, d'acord amb el que estableixen l'apartat 2 de l'article 34 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, i altres normes vigents, amb expressa menció d'aquest Reial decret que homologa el títol.

Disposició final primera. *Habilitació per al desplegament reglamentari.*

El ministre d'Educació, Cultura i Esport, en l'àmbit de les seves competències, ha de dictar les disposicions necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquest Reial decret.